

Charles Perrault

PIELE-DE-MĂGAR

cărțile
copilăriei

Editura EPIGRAF • 2005
Ilustrații: Iurie Fuștei

fost odată un rege atât de falnic, atât de iubit de popoarele pe care le cîrnuia, atât de respectat de toți vecinii și de aliații lui, încît se poate spune că era cel mai fericit dintre împărați. Fericirea îi era sporită de căsătoria cu o prințesă frumoasă și virtuoasă; cei doi soți vietuiau ca o singură făptură. Rodul dragostei lor era o fată fermecătoare, înzestrată cu multe calități, și părinții ei nu sufereau că nu aveau alți urmași.

Măreția, bunul gust și belșugul domneau în palat; sfetnicii erau înțelepți și iscusitori; curtenii, cinstiți și iubitori; servitorii, devotați și harnici; grajdurile mari erau pline de cei mai frumoși cai din lume, cu șei și hamuri bogate. Străinii, care veneau să admire aceste grajduri minunate, se mirau însă că în locul cel mai la vedere se afla un măgar, care își arăta mîndru urechile lungi. Nu dintr-un capriciu, ci pe bună dreptate îi dăduse regele locul de frunte: virtuțile măgarului merită rar o asemenea cinste, dar natura îl făcuse pe acesta deosebit, încît paiele din grajdul lui se acopereau din belșug, în piece dimineață, nu cu baligă, ci cu monede de aur, pe care grăjdarii le strîngeau cînd se trezea măgarul din somn.

Dar necazurile vieții îi ajung pe regi ca și pe supușii lor și întotdeauna pe lîngă cele bune se întîmplă și câteva rele. Cerul a îngăduit ca regina să fie lovită de o boală grea, căreia, cu toată știința și iscusința doctorilor, nu i s-a putut găsi nici un leac. Toată lumea era nespus de îndurerată.

Fire sensibilă și foarte îndrăgostit de soția sa, în ciuda proverbului care spune că dragostea și căsnicia nu se prea împacă, regele se ruga pentru sănătatea reginei în toate templele din împăratie, implorînd zadarnic zeii și zînele să ia viața lui în schimbul vieții soției iubite.

Regina, simțind că i se apropie sfîrșitul, i-a spus soțului înlăcrimat:

– Îngăduie-mi, înainte de moarte, să-ți cer un lucru: dacă vei dori să te însori a doua oară...

La aceste vorbe, regele a scos tipete sfîșietoare, a luat mîna reginei, a scăldat-o în lacrimi și i-a jurat că nici vorbă nu putea fi de o altă căsătorie:

– Nu, nu, scumpa mea regină, mai curînd te voi urma în mormînt!

– Țara, a spus regina cu o hotărîre ce-i adînci mîhnirea bietului rege, țara, căreia trebuie să-i dai urmași, văzînd că nu îți-am dăruit decît o flică, îți va cere să ai feciori care să-ți semene. Dar te rog din tot sufletul, în numele dragostei ce mi-o portă, să îndeplinești dorința supușilor tăi doar dacă vei găsi o prințesă mai frumoasă și mai fermecătoare decît mine; jură-mi asta și voi muri cu inima împăcată.

Se crede că regina, care era foarte mîndră, i-a cerut acest jurămînt cu gîndul că regele nu se va recăsători niciodată, pentru că nu va putea găsi în lume o femeie care s-o egaleze în frumusețe.

În cele din urmă, regina și-a dat sufletul. Nu s-a mai pomenit durere ca cea a regelui: zi și noapte plîngea și suspina.

Marile dureri trec însă repede. De altfel, mai marii țării s-au adunat și au venit să-i ceară să se recăsătorească. Cererea i s-a părut regelui neîndurătoare și i-a stîrnit un nou potop de lacrimi. Le-a spus despre jurămîntul făcut reginei și le-a mărturisit că i se pare cu neputință ca sfetnicii să poată afla o prințesă mai frumoasă decît răposata lui nevastă.

Dar sfetnicii au găsit că o asemenea promisiune e un fleac și i-au zis că nu contează frumusețea. O regină trebuie să fie virtuoasă și să aducă pe lume prunci; țara are nevoie de prinți pentru liniștea ei; e adevărat că fiica regelui are toate calitățile pentru a deveni o mare regină, dar vor trebui să-i aleagă drept soț un străin și, fie acesta o va duce în țara lui, fie va domni împreună cu ea, dar copiii lor nu vor fi din neamul tatălui ei; iar neavînd un prinț din neamul regelui, țările vecine ar putea porni războaie care ar ruina regatul, i-au explicat sfetnicii.

Regele, impresionat de cele auzite, le-a promis că va încerca să le satisfacă dorința. Și, într-adevăr, a căutat, printre prințesele de măritat, una care să-i fie pe plac. În fiecare zi i se arătau portrete încîntătoare, dar nici unul nu avea farmecul răposatei regine, aşa că el nu se putea hotărî. Deși era un om cu multă judecată, din păcate, a înnebunit de-a binelea și i-a venit ideea să ia de soție pe fiica lui, care o întreceau cu mult în farmec și la minte pe mama ei. I-a spus deci că avea de gînd să se însoare cu ea, pentru că numai ea poate să-l dezlege de jurămînt.

Tînăra prințesă, virtuoasă și curată, mai nu a leșinat auzind această propunere monstruoasă. S-a aruncat la picioarele tatălui ei și l-a implorat, cu toată stăruința de care era în stare, să nu o silească să săvîrșească o asemenea crimă.

Regele, încăpățîndu-se să înfăptuiască gîndul ce și l-a pus, a cerut sfatul unui bătrîn înțelept, ca să liniștească prințesa. Preotul, mai mult ambicioș și mai puțin religios, a jertfit cele cuvenite purității și virtuții pentru cinstea de a fi pe placul unui mare rege: el s-a strecurat cu șicuță în mintea regelui, i-a arătat într-o lumină blîndă crima pe care vroia să-o făptuiască și a reușit chiar să-l convingă că se va face plăcut zeilor dacă se va însura cu fiica lui.

Măgulit de vorbele mieroase ale bătrînului ticălos, regele l-a îmbrățișat și s-a întors acasă mai hotărît ca oricînd să-și îndeplinească planul. I-a poruncit aşadar prințesei să i se supună.

Copila, cuprinsă de o mare durere, s-a gîndit să meargă să-i ceară ajutor Zînei Liliacului, nașa ei. A plecat în chiar acea noapte, într-o trăsurică frumoasă, la care era înhămat un berbec, ce cunoștea toate drumurile, și astfel a ajuns cu bine la zînă.

